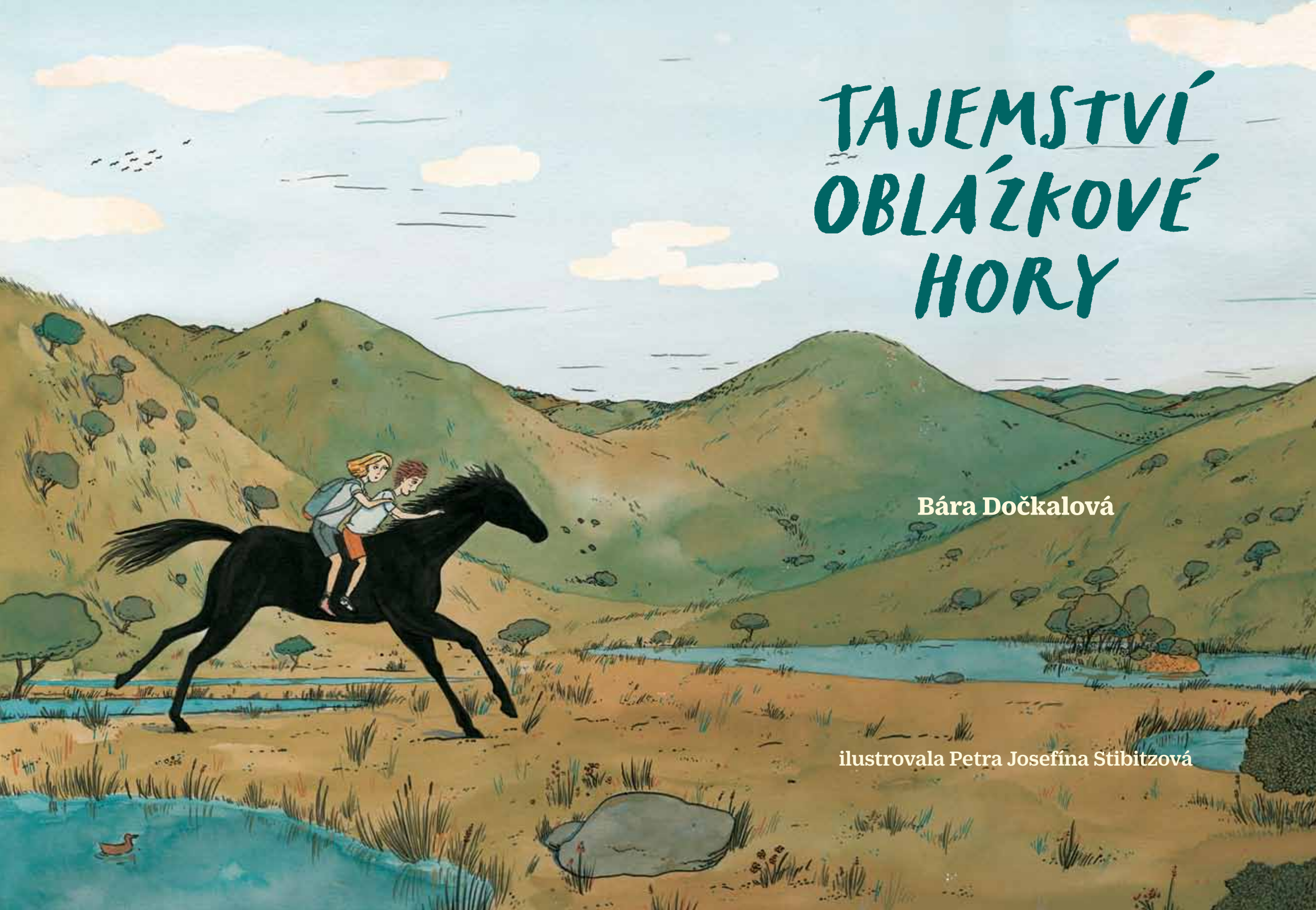
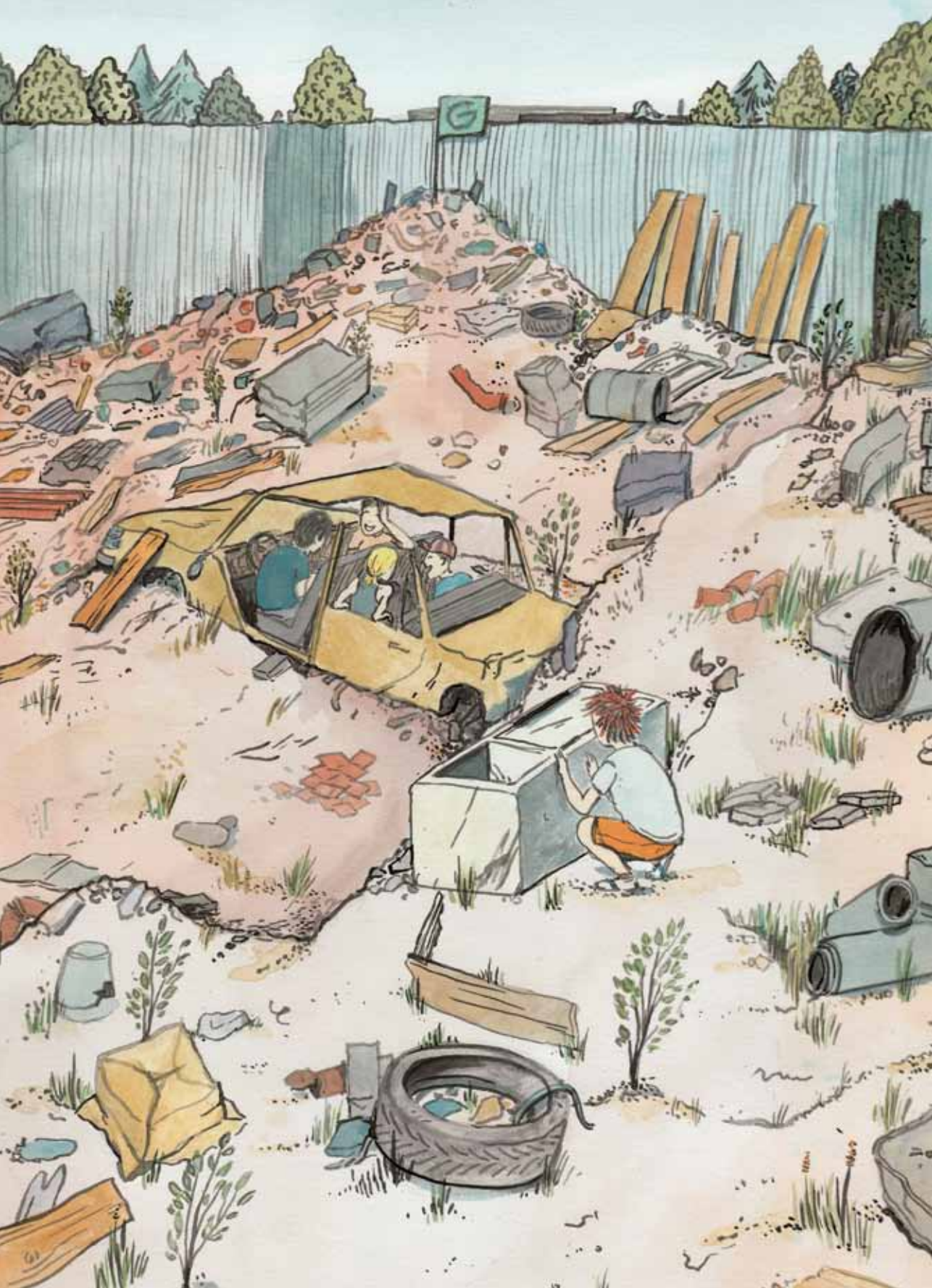

TAJEMSTVÍ OBLÁŽKOVÉ HORY

Bára Dočkalová

ilustrovala Petra Josefína Stibitzová

1

Bylo dusno. A na Haldě ani kouska stínu. Ani podělanej proužek stínu, kam by to šílený slunce tak nepralo, nadával v duchu Prcek, který se tu pekl na hlídce. Pohupoval se na rozpálené pneumatice, kouřil, plival a hrál si se svým viklavým zubem. To bylo tak všechno, co se tu dělo. Už aspoň dvě hodiny. Co tam zas kluci asi maj, že to nesmí vidět? Snažil se rozeznat hlasy, které k němu doléhaly z Vraku, ale nerozuměl nic, jen občas zaslechl nějaký chechtot. Znovu odplivl a všiml si, že slina obsahuje trošku krve z dásně. Fuj. Otřásl se a típl cigaretu. Možná by stálo za to trochu si zariskovat. Jen tak zlehka omrknout, o co ve Vraku jde. Když dá pozor, nikdo si ho nevšimne.

Natáhl se, kam až dosáhl, a tichounce odstranil z cesty pár reza-vých plechovek. Ty byly nejzrádnější – nic jiného snad rámus neudělá. Obezřetně se začal plížit k pohřbenému Vraku. Bylo to staré nabou-rané volvo, které tu kluci kdysi objevili a částečně vyhrabali a které bylo od té doby ústředním stanovištěm Gangu. Ovšem vždycky, když se uvnitř odehrávalo něco zajímavého, postavili Prcka na hlídku a neměl z toho nic. Dneska si to líbit nenechá. Prostě se taky podívá a nikoho se nebude ptát.

Povrch Haldy byl zrádný, ale Prcek se vyznal. Za chvíli už ležel přitisknutý ve výmolu za převrácenou ledničkou. Stačilo šikovně vy-strčit hlavu a uviděl střechu Vraku. A pak se jen o píd' přitáhnout na loktech – a díval se skrz rám zadního okna dovnitř. Byli tam čtyři: Bos a Hubák se rozvalovali vepředu, Trpich a Křisa seděli vzadu, a všichni se zas něčemu řehtali. Pak se Hubák sklonil k mobilu a přečetl:

„Prý hezká princezna, sedmnáct, čeká už dlouho na svého Honzu. Jsi obyčejný, ale hodný a romantický kluk osmnáct až dvacet?“ Všich-ni ve Vraku opět vyprskli. Prcek pocítil nával vzteku. Celou dobu si tady pročítají nějakou seznamku! Nic tajného ani nebezpečného se nekoná, a přesto ho nastrčili na stráž.

„Pojď mě vysvobodit od draka samoty!“ dočetl Hubák a Prcek viděl, jak se ti dva na zadních sedadlech smíchy předklánějí. A Krisa se tlemí nejvíc. Aby se nepřetrhla. Proč nemůže hlídkovat ona? Je jen o půl roku starší, do Gangy přišla později než on, a přesto se pořád všude cpe. A klidně mu taky říká Prcku, jako by už sama byla Patron. Ale jen počkej, kryso jedna podělaná, syčel v duchu Prcek, pozejtří ti sklapne.

Existovalo tajemství, které on a Krisa, nejmladší členové, neznali. Nějaký tajemný předmět, který starší členové Gangy střežili jako tu nejsvatější cennost. Bylo to něco, co se nesmělo přes noc nechávat ve Vraku, a tak se po týdenních etapách střídali v opatrování. Prcek a Krisa z toho byli zatím vynecháváni, ale již brzy se měli Patrony stát. Ten den se blížil a Prcek se nemohl dočkat, až i jemu bude záhadný předmět svěřen. Ale nejprve musí projít zkouškou. Pozítří, den po vysvědčení, budou oba prověřeni a Gang rozhodne, zda jim tajemství bude odhaleno, nebo ne. Prcek se na to už dlouho tajně připravoval. Doufal, že Krisa neprojde, a on zazáří. Aby si z něj přestali utahovat. Aby ho začali brát vážně.

„Hele ho, zmetka!“ ozvalo se náhle z Vrak. Prcek sebou trhl. V duchu zaklel a bleskurychle se začal sápat z úkrytu. Ale hned v úvodu sklouzl – a přestože se okamžitě sebral a další harampádí už překonával lehce, tušil, že neunikne. Nějak se tam zasn timer a oni si ho všimli, a teď ho dostanou, protože ti si nikdy nenechají ujít příležitost někomu ztrestat. Slyšel, jak se za ním ženou, a pak mu někdo zezadu skočil na záda a povalil ho. Prcek kopal a zasadil i několik ran pěstmi, ale přetočili ho na břicho a už jen cítil, jak ho sunou zpátky a jak se mu po těle dělají nové škrábance, a pak ho Bos vytáhl za triko nahoru, takže stál teď přímo mezi nimi, jako u soudu.

„Cos měl dělat, neřáde?“ zeptal se ho Bos a rovnou ho šťouchl do žeber.

„Hlídat,“ pípl Prcek.

„Hlídat,“ opakoval Bos. „Hlídat, hlídat, hlídat.“ Při každém slově mu zasadil další ránu. Prcek se kryl, ale ztratil rovnováhu a smýkl

sebou směrem k Trpichovi, který do něj strčil, na druhé straně ho zas uhodila Krisa, a už se na něj sesypali ze všech stran.

„Aby sis to příště zase neplet se šmírováním,“ supěl Bos.

Prcek se bránil ze všech sil, ale pak ho někdo tak surově kopl do stehna, až mu vyhrkly slzy. Svíjel se na zemi a ostatní stáli nad ním a chvíli ho jen pozorovali. Zřejmě se už dostatečně vyřádili a teď jen nevěděli, jak scénu ukončit. Chopila se toho Krisa. Přikročila k Prckovi a vši silou ho ještě praštila přes hlavu, až se mu v ní rozhučelo.

„To máš za řvaní,“ vysvětlila a vracela se k Vrak. Ostatní ji ihned následovali – jeden po druhém mu dali pohlavek a šli.

Trvalo mu čtvrt hodiny, než se trochu zotavil a byl schopen se odplazit z Haldy pryč. A jak tam ležel a držel se za stehno a popotahoval, cítil ještě daleko prudší nenávist ke Krise než doposud. A rozhodl se pomstít. Nevěděl ještě jak, ale věděl, že jí to spočítá. A když bolest konečně trochu odezněla a on se postavil na roztřesené nohy, v hlavě měl jen jedinou myšlenku: Těš se, mrcho, tohle ti tak zavařím, že už se z toho nevzpamatuješ.

2

Kuře, brambory, kukuřice, hrášek. Sklenice mléka. Tu Krisa hned vylila do dřezu a z ledničky vytáhla láhev koly. Pak se pustila do jídla. Bylo prostřeno jen pro ni, ostatní nádobí po večeři už bylo umyté a kuchyň uklizená. Hodiny ukazovaly tři čtvrtě na devět. To zas bude otázek. Nejvyšší čas matku nějak vychovat. Protože za pár dní bude Krisa jedním z Patronů a začne se účastnit pořádných akcí, většinou nočních – a kdyby se matce muselo pořád něco vysvětlovat, mohl by se z toho člověk taky prominout.

Ticho v zešeřelém bytě náhle protrhl dětský výkřik a vzápětí pláč. Sestra asi dostává zábal, ušklíbla se Krisa. Mimino. Nic nevydrží, v jednom kuse je nemocná. Dokonce i teď v létě. Skrze stěnu bylo nyní slyšet matčino starostlivé ššš ššš, pláč utichal a po chvilce zachytila Krisa tiché souvislé povídání. Matka čte pohádku. To znamená, že ještě nejméně deset minut zůstane u Michaly. Skvělá možnost, jak se v tichosti dostat do pokoje. Krisa si nacpala do pusy poslední velké sousto a vyklouzla do chodby. Dveře sestřina pokoje byly pootevřené.

„V lese už byla taková tma, že děti neviděly na krok před sebe,“ četla maminka. Krisa se připlížila ke dveřím a opatrně přiložila oko ke škvírci u pantu. Matka byla zcela zabraná do napínavého přednesu a z Michalky trčel jen chomáček zpocených vlasů.

„Postupovaly vpřed pomalu, choulíce se k sobě a vzájemně se povzbuzující,“ pokračovala pohádka, „avšak bylo jim oběma velice teskno a nevolno ze všelikých strašidelných zvuků kolem.“ Krisa se mihla kolem pootevřených dveří a po špičkách se blížila ke svému pokoji.

„Únavou již oba sotva nohama pletli, ale nebylo tu vlídného a suchého místa, kde by si mohli odpočinout. Kristýnko?“

Sakra. Matka měla asi celou dobu nastražené uši, pomyslela si Krisa a neochotně se vrátila o pár kroků.

„Co je?“

Matka se objevila v sestřiných dveřích.

„Co jsi dělala tak dlouho venku?“ zeptala se starostlivě.

„Hrála jsem si. Dobrou!“

„Ne, počkej! Pojd' sem, pojd' si k nám na chvíli sednout.“

Krisa se přiloudala blíž.

„Jak ses dneska měla? Pojd' nám něco povědět,“ naléhala matka.

„Nebo si poslechni kousek pohádky.“

„To určitě,“ odsekla Krisa.

„Náhodou je dobrodružná, vid', Mišičko?“

„Čti dál, mami,“ zafňukala sestra zpod peřiny.

„Kristýnko, já mám o tebe starost,“ začala matka, ale Krisa ji ne- nechala.

„Všechno je v cajku, nemusíš se starat. Tak dobrou.“ A zmizela ve svém pokoji.

Byla utahaná a nejradši by si už jen lehla a spala, ale byl tu ještě šéf. Díval se na ni jako vždycky drsně a nesmlouvavě a Krisa věděla, že vynechat prostě nesmí. Z krabice pod postelí vyndala kožené bezprstové rukavice, skoro přesně takové, jako měl na obrázku on, a obřadně si je navlékla. A činky. Postavila se přímo proti dveřím, odkud na ni z plakátu nejlépe viděl. Aby nemohl říct, že švindlovala. A začala posilovat. Ruce, záda, pak břicho a nohy. Občas mrkla ke dveřím. Zdálo se jí, že je spokojený. „Takhle by to šlo,“ říkal jeho pod- mračený pohled, „takhle se mi docela líbíš.“

3

Poslední den školy. Všechny třídy byly namačkané v aule a ředitel, drobný šedivý pán před důchodem, měl nekonečný proslov. Prcek natáhl krk přes řady vymydlených spolužáků. Většina členů Gangu byla z šesté třídy a seděla pohromadě. Viděl, jak se nad něčím sklánějí a listují. Tak tohle bychom měli, zamnul si ruce. Ráno totiž u stánku ukradl časopis Tattoo a ještě před slavnostním shromážděním ho doručil Bosovi. Teď ho tam mají a prohlíží si ho. Takže včerejší scéna je zapomenuta, Prcek je zase v přízni. Ale Krisa pomstě neunikne.

„A než se rozejdeme na prázdniny,“ uzavíral konečně ředitel, „rád bych sem na pódium pozval žáka, který nás v tomto roce vzorně reprezentoval na pěvecké soutěži, vyhrál dokonce krajské kolo, a to se svou vlastní písní! Ta písnička se nádherně hodí k dnešní příležitosti, protože shodou náhod souvisí s něčím, co mně samotnému už

delší dobu leží na srdci... a sice že vy mladí nám v posledních letech rostete a vyspíváte nějak moc rychle!“

Prcek obrátil oči v sloup, dav netrpělivě zahučel. Učitelky si naléhavě přikládaly ukazováčky na ústa. Ředitel si povzdychl a pokračoval.

„Ano, jste nedočkaví. Jako byste se chtěli proměnit v dospělé dřív, než musíte. Je to jistě dáno moderní dobou, ale někdy je potřeba vrátit se o kousek zpátky a vzpomenout si, že jste ještě dětmi, i ti nejstarší z vás, a že když se vám někdy chce si jen tak obyčejně hrát, tak tu tajnou cestu do pohádky ještě najdete. Tak vám přeji, abyste ji třeba o těchto prázdninách našli. A ta písnička vám k tomu snad pomůže. Takže prosím potlesk! Filip Gregor, čtvrtá ál“

Učitelky roztleskávaly dav, zatímco se vedle Prcka zvedl nastrojený hošík s ulízanou patkou a překotně se prodíral přes výsměšné posušky a nastavené nohy. Konečně se probojoval ke schůdkům a vyškrábal se vedle ředitele, který mu radostně potřásl rukou a podal mikrofon.

„Koníku,“ zanotoval klučík vysokým hlasem a místností proběhla vlna smíchu. Chlapec se nejistě podíval po řediteli, který na něj povzbudivě kývl. Hoch se tedy nadechl a začal znovu.

„Koníku, jestli máš ještě trošku síly, dovez mě tam, kde to znáš, kdy- si jsme tam byli. Je tam tráva heboučká, z lesa voní smůla, je slyšet vodu z potůčka, jak šplouchá a bublá...“

Tady se nám rýsuje akce, řekl si Prcek a snažil se pohledem spojit s někým z Gangu. Už se tam na něčem domlouvali, to bylo jasné. A nyní zvedl Trpich hlavu a potutelně na Prcka kýval. Prcek mu pohled oplatil.

„Vzpomínej, prosím tě, plyšový koníku,“ pěl Filip procítěně, „bylo to někde tu, v našem pokojíku. Loď jsme měli z polštářů a jeskyňku z peřin, pojďme tam na chvíli, aspoň na pár vteřin.“

Všichni z Gangu teď byli otočeni na druhou stranu, směrem k pátým třídám – domlouvali se určitě s Krisou. Prcek se zamračil a vrátil se pohledem zpět k jevišti, kde jeho spolužák právě nabíral dech na poslední sloku.

„Když nechci poslouchat křik a telefony, stačí jen zavolat tvoje jméno, Rony. Hyjá hou a jedeme, do kouzelné brány, vždycky ji najdeme, koníčku můj vraný.“

„Bravo!“ vykřikl Bos svým chraplavým hlasem a ostatní se hned zlomyslně přidali. „Hurá! Výborně! Opakovat!“ slyšel Prcek kluky.

„Ať žije koník!“ zařval sám a viděl, jak se tomu smějí. Všechno bylo v cajku.

Učitelky se marně snažily rozjívěnou skupinku uklidnit – posměšné výkřiky provázely Filipa Gregora ještě do šatny a ven ze školy. A tam, když si zavazoval tkaničku, popadl Prcek jeho aktovku a hned ji přihrál Trpichovi.

„Dejte to sem!“ vykřikl Filip plačky a rozběhl se za nimi.

„Koníčku nádherný, já tě tak miluju,“ zaskřehotal Trpich a hodil tašku Krise, která už za nimi také dobíhala.

„Pojď se mnou do peřin, koníku!“ řehtala se Krisa a už měl tašku Prcek.

„Koníku plyšový, nikdo se to nedoví!“ zapěl operním hlasem. A všichni se prohýbali záchvaty smíchu.

„Koníku, prosím tě, vzpomeň si, jak se to dělá,“ přidal se Beny a smíchy se málem dával.

„I když máme trochu jiná těla!“ řval Hubák.

„Navalte to sem!“ brečel Filip Gregor.

„Tak si pro to pojď,“ vyzvala ho Krisa. Ale když se proti ní rozběhl, jedním chvatem jí praštila o zem a hodila tašku Bosovi, který už byl na druhé straně ulice a utíkal do parku.

„Nechte toho!“ volal Filip zoufale. Už nemohl a zpomaloval.

„To tě matinka nepochválí, když přijdeš domu bez výza!“ dráždili ho a on se znovu rozběhl, ale na kraji parku mu zase došel dech. Zastavil se a bezradně sledoval, jak se členové Gangu snaží hodem zavěsit jeho tašku v koruně okrasné třešně. Několikrát spadla na zem a vysypalo se pár tužek, a pak Krisa přesným zásahem umístila aktovku na jednu z nejvyšších větví.

„Tak si tam vylez, pojď si pro ni!“

Pobaveně sledovali jeho neohrabané pokusy vydrápat se aspoň na tu nejnižší větev.

„Přines si štafle,“ radili mu.

Filip se křečovitě držel větve a bezúspěšně se pokoušel zaháknout nohu.

„Co máš z těláku?“ ptala se Krisa.

„Abysme ti to výzo nemuseli přepsat.“

Filip se pustil a ztěžka oddechoval, jako by se dusil. Pobaveně ho imitovali.

„Hoši hoši,“ ozvalo se najednou za nimi, „není vám líto času?“

Otočili se. Nějaká babka se psem.

„Sklapni, bábo,“ řekl Bos.

„Proč ubližujete kamarádovi?“

„Vyhul,“ doporučil jí Prcek a všichni se zasmáli. Dnes se mu opravdu dařilo.

„Ten pes je živý?“ zeptala se Krisa na adresu vyhublého zvířete.

„Asi drží dietu,“ poznamenal Trpich.

„Já nevěřím, že vás tohle baví,“ řekla stařenka smutně. „Plýtváte tím nejhezčím, co člověk má.“

„To je keců,“ odpověděl Beny, shýbl se pro kámen a hodil ho po ní. „Už tady neotravuj, ježibabo.“ Kámen ženu minul, ale vyděsil ji – začala se šourat zpět na cestu.

„Tím nejkouzelnějším, co člověk v životě má,“ mumlala si pro sebe, „to už vám pak zpátky nikdo nevrátí.“

Krisa už také držela kámen, napřáhla se a hodila. Mířila jako vždy přesně, kámen svištěl stařence přímo na hlavu. Prcek vykřikl a zavřel oči. Když je otevřel, stála Krisa jako zkoprnělá.

„Hej, viděli jste to?“ zeptala se ohromeně kluků. Ti už ale byli zas kolem stromu a popichovali plačícího Filipa. Stará žena se šourala dál.

„Beny, viděls to?“ opakovala Krisa.

„Co, vole?“

„Prcku, viděls to? Ten šutr jí úplně prolít!“

„Jak, prolít?“

Krisa popoběhla. Celá hořela zmatkem a rozčilením.
„Tady, hele!“ ukazovala na cestě. „Tady letěl, přímo na ni. Vona stála tady, a von dopad... tady! Před ní, jako by tu vůbec nebyla!“
„To je hovadina. Ses asi netrefila, ne?“ vložil se do toho Trpich.
„Ty jsi debil!“
Zdvihla oblý kamínek a zaraženě si ho prohlížela.
„Tenhle to byl... Dyť jsem se koukala, jak letí!“
„Tak šilháš,“ řekl Prcek, vyrazil jí kámen z ruky a odkopl jej do křoví. „Seš pidlovoká.“ Znovu se však nejistě podíval za vzdalující se postavou. Jak to, že ji kámen nezasáhl?
„Vy jste idioti,“ řekla Krisa vztekla a už je nepřesvědčovala. Vrátili se ke stromu a trápili Filipa Gregora, dokud se v dálce neobjevili dva policisté na obchůzce. Pak se Gang rozprchl a přitom i Prcek pustil podivnou příhodu z hlavy.

4

Ještě devět kliků a pak třicet lehů sedů. Ani o jeden míň. Šéf je všechny počítal. Už zítra jsou Testy, říkaly jeho tmavé oči, musíš být připravená na všechno. Ukaž, co v tobě je. Ukaž, co vydržíš.

„Já to zvládnou,“ řekla Krisa nahlas. „To je v cajku.“ Stáhla si rukavice, opřela se zády o skříň a oddechovala. A znovu, už snad potisící, zvedla zrak k plakátu a podrobně si šéfa prohlížela. Měřil si ji svými neústupnými očima v zarostlé ošlehané tváři. Tetovanou paží objímal motorkářskou přilbu, druhá ruka v bezprstové rukavici svírala řídítka harleye. Za šéfem se tyčily hory nějaké neznámé země. „Když budeš dobrá,“ říkával jí občas, „stavím se pro tebe a můžeš jezdit se mnou. Ale musíš vydržet to, co chlap.“

Já to vydržím, šéfe, ujistila ho v duchu Krisa. Ještě donedávna mu říkala tati, ale teď jí to přišlo dětinské. Koneckonců, její táta to nebyl. Jenom jí ho připomínal, protože takhle nějak musel asi vypadat, a právě proto si Krisa ten plakát před pár lety koupila. Jenže už tam visel tak dlouho, že jí to nějak splynulo, a občas jí připadalo, že to musí být doopravdy on. Krisa si na tátu nepamatovala a skoro nic o něm nevěděla, jen to, že zmizel z jejich života, když se narodila sestra, a že jezdil s nějakou divokou motorkářskou partou. Doma po něm nic nezbylo, matka všechno vyházela. Protože prý to nebyl hodný člověk. Krisa se ušklíbala.

Vtom uslyšela zaklepání.

„Co je?“

„Můžu dál?“

„No jo.“

Matka nakoukla dovnitř.

„Ty už zase trénuješ? Vždyť se úplně udřeš.“

„Já nejsem žádný vořezávátko.“

„To já přece vím. Můžem si trochu popovídat?“

„O čem?“

„No...“ Matka se posadila na postel. „Mám pro tebe návrh na léto. Už si to tam asi nepamatuješ, ale –“

„Já nikam nejedu,“ skočila jí do řeči Krisa.

„Počkej, vždyť ještě nevíš kam. Borovice? Říká ti to něco?“

„Ne.“

„Párkrát jsme tam spolu byly, když jsi byla malá... Na farmě u Evy, víš ještě?“

Krisa pokrčila rameny.

„Já jsem s ní dneska mluvila. Ptala se na tebe a zase nás tam zvala... Říkala jsem, že nemůžu, ale teď mě napadlo... Třeba byste to už letos s Michalkou zvládly samy...“

„V žádným případě!“

„Ale tam je to úplně nádherný – ohromnej les jako z pohádky, rybník... Vždycky se ti tam moc líbilo.“

„Ne!“ vyštěkla Krisa důrazně. „Já mam program tady.“

„Ale jakej, prosím tě? Celej den se touláš po ulicích, kdo ví, s kým se kamarádíš...“

„S lidma ze školy.“

„Kristýnko, já bych si tak ráda vzala dovolenou a jela někam s váma, ale teď to prostě nejde. A přece nebudeš celý léto tady.“

„Klidně.“

„Ale Miška potřebuje na vzduch! A nemůžu ji tam poslat samotnou.“

„Ať si zvyká.“

„Ale Kristýnko, vždyť je malá.“

„Je rozmazlená.“

Matka zhluboka vydechla, jako by se ze všech sil snažila zachovat klid.

„Proč o ní pořád mluvíš tak ošklivě? Někdy mám pocit, jako bys na ni měla kvůli něčemu vztek.“

„Ale blbost.“

„Cože?“

„Nic. Že na ni nemam vztek.“

„Tak proč si s ní nikdy nehraješ?“

„Protože furt bulí.“

Matka přivřela oči a se stisknutými zuby se znovu snažila ovládnout.

„Ještě o tom přemýšlej,“ řekla s posledními zbytky trpělivosti. „Já jsem si jistá, že by se ti tam líbilo. Mají tam i koně.“

Zvedla se k odchodu. U dveří si všimla šéfa.

„Kdy už prosím tě sundáš toho chlapa?“

„Nikdy.“

„Ale vždyť vypadá hrozně... zle. Co se ti na něm líbí?“

„Všechno. Nechtělas už jít?“

To bylo na matku moc.

„No tak to ne!“ vykřikla. „Co to s tebou je? Kde ses tohle naučila? Ty jsi čím dál víc jako tvůj otec!“

Krisa zpozorněla.

„Přesně takhle se mnou mluvil, takhle se díval, jako teď ty! Takhle ošklivě, těmahle očima! To je ti jedno, jak se lidi cítí? Proč mě pořád takhle odrážíš?“ Popošla po místnosti a chytla se za hlavu, jako by chtěla zklidnit nějaké víření. „Promiň,“ šeptla pak sklesle. „To jsem neměla říkat. Vůbec nejsi jako on. Jsi moje milá holčička.“

Krisa uhnula před jejím pohlazením.

„Já ale chci bejt jako von!“

„To neříkej. Vždyť nevíš, jaký je.“

„To je tvuj problém! Ty o něm nechceš mluvit!“

„Někdy si o něm popovídáme, slibuju.“

„Ale proč ne teď? Já chci konečně všechno vědět! Dyť mi už bude dvanáct!“

„Je ti jedenáct a dva měsíce, a i kdyby ti bylo –“

„Proč s tím děláš takový tajnosti?“

„Protože to není nic pěknýho!“

„Možná pro tebe!“ vykřikla Krisa. „Pro mě je to pěkný. Mně se to líbí. Mam ráda motorky. Jednou budu jezdit s nim.“

Matka na ni vytřeštila zrak.

„Tak to teda nebudeš!“ zakřičela potom, až se jí trásl hlas.

„A jak mi to asi zakážeš? Až budu velká, tak si ho najdu. Budu v jeho gangu. Budeme piráti silnic.“

„Cože?“

Matka byla rozčilením úplně rudá.

„Tvůj tatínek,“ vyslovila rozechvěle, „a jeho gang, jak tomu říkáš, to s tím pirátstvím dotáhli tak daleko, že způsobili na silnici nehodu.“

„No a co,“ odsekla Krisa automaticky.

„No a co? Takže ty chceš jít v jeho stopách? A chceš taky ubližovat lidem? A utíkat před zákonem? To je tvoje vize budoucnosti?“ Při poslední větě se jí zlomil hlas. Nadechla se, aby ještě něco dodala, ale pak jen vyběhla z pokoje a zabouchla za sebou dveře, až se šéf zatřásl.

Krisa už viděla matku slzet několikrát, ale ještě nikdy se takhle nerozčílila kvůli něčemu mezi nimi. Krisu to udivilo víc než nová informace o nehodě, která spíš potvrzovala, co už dávno tušila: Že

její táta bude mít asi u policie nějaký ten vroubek. Ale vidět matku takhle roztřesenou, to bylo nezvyklé. Podívala se na šéfa.

„Přece se nenecháš rozhodit,“ napomenul ji. „Ženský toho nadělaj.“

„Já nejsem rozhozená,“ řekla sebejistě.

Vždy když se jí do hlavy připlížily nepříjemné myšlenky, uměla je docela dobře zahnat, a stejně to udělala i teď: Pustila se do nové neplánované dávky posilování a za chvíli už myslela jen na počítání sklapovaček. Rozhodla se však, že příště v rozhovoru s matkou raději trochu ubere, aby se tak moc neplašila. Ještě by mě nakonec donutila jet do tý Borovice, pomyslela si. Teď když se už zítra stane jedním z Patronů. Poprvé dostane do rukou tajemství Gangu, ten veliký poklad, o kterém zatím jen slyšela. Teď když bude jedna z nich, by měla odjet a plácát se někde na venkově se sestrou. Hrát si na princezny. To teda ani ve snu.

5

Druhý den přesně v poledne se Prcek dostavil k Haldě. Krisa už tam čekala, kouřila a vypadala úplně klidně.

„Jdeš pozdě, Prcku,“ řekla mu a vydechla pár dokonalých kroužků.

„Ale hovno,“ nedal se vyvést z míry. „Kde jsou všichni?“

Krisa ukázala palcem k Vraku.

„Porada,“ řekla.

Vtom už se objevili Beny a Hubák, za nimi Bos s mobilem a s nějakým papírem.

„Budou celkem tři disciplíny,“ oznámil. „První úkol: Do třiceti minut opatřit tisíc korun. Jste připravený?“

„Moment,“ Krisa típla cigaretu.

„Počkej, vole, co když už u sebe něco maj,“ připomněl Beny.

„Tak je prošacujte.“

Hubák a Beny se na kandidáty vrhli a probrali jim všechny kapsy. „Tak.“ Bos nastavil na mobilu stopky. „Připravít, pozor, teď.“

Prcek naštěstí tušil, že v Testech něco takového bude, a předem si rozmyslel, kam poběží. Vylétl z Haldy jako blesk a pustil se dolů podél Lesíka. Za deset minut se vynořil u stanice metra na jižním předměstí. Stálo tu na sebe nalepených několik stánků s ovocem, které lidé často přebírali oběma rukama a na chvíli zapomněli, že jim přes rameno visí nechráněná taška. Netrvalo dlouho a Prcek měl v kapse dvě cizí peněženky. Prohlédnout si je neodvážil, ale doufal, že v nich bude dost. Další už neriskoval a vytratil se z dohledu nakupujících. Pak vystřelil zpět. Až v Lesíku portmonky otevřel. V jedné bylo jen pár drobných. Na okamžik zpanikařil, ale druhá peněženka obsahovala naštěstí kromě menších peněz také dvě zmačkané pětistovky. Fuj, ulevilo se mu. Peněženky i s doklady zahodil na kraji Lesíka do popelnice a sprintoval zpátky k Haldě. Akorát viděl, jak proti němu z druhé strany dobíhá Krisa. Bylo to na chlup stejně – oba měli ještě tři minuty k dobru.

Prcek podal bankovky Bosovi.

„Splněno,“ řekl Bos a Prcek se vítězně zazubil. Krisa pak vytáhla z kapsy krásnou čistou tisícikorunu. Ta snad vykradla banku, pomyslel si Prcek, jen aby se předvedla.

„Elegantní práce,“ pochválil ji Bos. „Splněno.“

„Co dál?“ zeptala se Krisa jakoby nic.

„Shyby,“ řekl Bos.

„Kolik?“

„Třicet.“

To bylo horší. Prcek sice s něčím podobným také počítal, ale doufal, že Bos určí nějaké menší číslo. Jeho rekord byl jednadvacet.

Gang se přesunul na okraj Lesíka – přesně ke stromu, na kterém Prcek často trénoval. Krisa bez váhání vyskočila na vodorovnou větev a třicetkrát se přitáhla. V jejím obličeji se neobjevil ani stín námahy.

„Splněno,“ řekl Bos.

Prcek zaťal zuby a vyskočil. Když může ona, dokáže to i on. Někde v sobě tu sílu najde. Prvních deset šlo jako po másle. Patnáct, devatenáct... jednadvacet, dvaadvacet... překonal se! Už sotva visel na prstech, ale ještě si nadhmátl a dvakrát se se supěním vysoukal bradou nad větev... ještě šest. To může zvládnout. Jedna...

„Tak dělej,“ pobídl ho netrpělivě Hubák.

Dva... ještě čtyři, to už musí dotáhnout. Znovu nadhmátl a mrs-kavým pohybem se dostal nad větev... ještě tři... kopal nohama do vzduchu, trhal tělem vzhůru... brada už nedocházela úplně nad vodorovno, ale dvakrát se tam ještě vysoukal. Poslední... znovu vypjal všechny síly, ale svaly už ho neposlechly a zůstal na chvíli vyčerpaně viset. Ne, nesmí to vzdát. Nadechl se a z poslední vůle zabral. Cítil, jak se mu ruce klepou a odmítají pracovat, ale donutil je – překonal nejhorší bod a naposled se vysoukal do shybu.

„Splněno,“ řekl Bos a Prcek se bezvládně utrhł z větve. Chvilí zůstal ležet a vychutnával si vítězství. Bos si odškrtl disciplínu na papíře.

„A teď?“ Prcek se zvedl a povzbuzen úspěchem očekával odpověď.

„Zkouška bolesti,“ řekl Bos a otevřel svůj lovecký zavírák.

Prckovi se zatmělo před očima. Nesnášel krev. Až do dnešního dne se mu dařilo tuto slabost před ostatními skrývat. Ale teď se měl říznout přímo před nimi. Kdyby byl ten nůž aspoň čistej, přál si.

„Kam?“ zeptala se Krisa a už si vyhrnovala rukáv.

Bos kývl – do ruky.

„Do tepny?“ vyděsil se Prcek.

„Čím víc, tím líp,“ řekl se vši vážností Bos.

A Krisa to hned udělala. Až se všichni lekli, s jakou lehkostí si zavírákem narýsovala na zápěstí dlouhou čáru, která se rychle začala plnit krví.

„Ty vole,“ hvízdł Beny.

„Je to do tepny?“ znejistěl Hubák. Krev se lila po obou stranách rány, kapala do listí a bylo jí čím dál víc.

„Splněno,“ polkl stísněně Bos.
 „Ty vole, ty seš docela drsná,“ nevěřil svým očím Beny.
 Krisa se tvářila pořád stejně.
 „To je v cajku,“ řekla a podala nůž Prckovi. Ten se však, místo aby ho převzal, otočil zády a zvracel. Všichni po sobě nejistě koukali.
 „Ty vole, neteče to fakt ňák moc?“ zeptal se Hubák.
 Bos zachovával chladnou hlavu.
 „Kdyby to bylo do tepny, tak by to stříkalo. Todle za chvíli přestane.“
 Postávali v kruhu a čekali. Prcek se pootočil, ale když viděl, jak se krev bez ustání valí všemi směry, žaludek se mu znovu obrátil.
 „Dyť to teče furt stejně,“ řekl nervózně Trpich.
 Krisa lhostejně pokrčila rameny, ale v obličeji byla trochu pobledlá.
 „Tak si to něčím zavaž, ne?“ navrhl Hubák.
 Kapesník neměl nikdo, ale Beny nabídl své triko. Bos uřízl tlustý pruh a Krisa si ho narychlo omotala kolem rány. Krev brzy prosákla a začala i skrz látku kapat.
 „Sakra,“ vyjekl Trpich.
 „Eště kus,“ natáhl se Bos znovu k Benyho tričku.
 „Tak si to vem celý,“ řekl Beny a stáhl triko přes hlavu. Krisa si ho převázala kolem ruky. Všichni s napětím čekali, zda se krev objeví.
 „Přestává to,“ řekl vítězně Bos.
 Triko opravdu zůstávalo čisté. Začalo se jim zase dýchat volněji. Prcek se konečně odvážil otočit.
 „Fuj, ty smrdíš,“ odstupovali od něj.
 „Ty jsi prase.“
 „Fuj tajxl, pojdte od toho.“
 Gang se pomalu vydal zpátky k Haldě. Ještě se po očku přesvědčovali, že krev neprosakuje, ale už se jim vracela kuráž. Prcek šel sám vzadu a ještě mu nebylo úplně dobře. Po chvíli se na něj otočil Bos.
 „Nesplněno!“ zavolal posměšně. Ostatní se uchechtli a pokračovali v cestě. Prcek byl vlastně rád. Aspoň to už dneska nebude muset zkoušet.

Jenže pak ho zase nepustili do Vrahu. Zas měl hlídat venku, zatímco uvnitř probíhal ten nejtajnější slavnostní obřad, při kterém Krisu jmenovali Patronem a předali jí poprvé tu nejcennější věc, aby ji týden střežila. A Prcek bude zase jen Prckem, zase neví nic a ještě se mu budou kvůli dnešku kdovíjak dlouho smát. A Krisa si bude ještě víc dovolovat.

Pohupoval se na rozpálené pneumatice a dusil se vzteky. A pak ho něco napadlo. Něco úžasného. Skvělý plán. Skvělý, výborný plán, kterým Krise zařídí u kluků tu nejhorší potupu, mnohem větší, než je ta jeho dnešní, a možná i vyloučení. Dlouho Patronem nebudeš, Kriso jedna namyšlená. Tohle ti prostě neprojde.

6

„Přisahám, že ho z ruky nevydám,“ předřikával Bos.
 „Přisahám, že ho z ruky nevydám,“ opakovala Krisa.
 „Že o něm nikomu neřeknu ani slovo...“
 „Že o něm nikomu neřeknu ani slovo...“
 „Že ho nikomu neukážu...“
 „Že ho nikomu neukážu...“
 „Ale fakt nikomu, vole,“ varoval Beny.
 „No jasně,“ ubezpečila ho Krisa.
 „Ani nejlepší kamarádce,“ uchechtl se Trpich.
 „Seš blbej?“
 „Tak dál, říkej. Že si ho nenechám zabavit,“ navázal Bos.
 „Že si ho nenechám zabavit...“
 „A že ho za sedm dní nepoškozený vrátím.“
 „A že ho za sedm dní nepoškozený vrátím.“

Bos se sehnul a zpod předního sedadla vytáhl nějaký předmět zabalený v hadrech. Křisa se chvěla zvědavostí. Tak teď. Dokázala to. Kluci už ji úplně berou, důvěřují jí, a tohle je důkaz. Dostává do rukou tajemství Gangů.

„Ty vole ale fakt, dej na to bacha,“ řekl Bos a balíček jí podal.

Křisa ho potěžkala a rozbušilo se jí srdce. Ohmatávala ho, pomalu odhrnovala hadry a cítila s větší a větší jistotou, že ví. A že to, co vybalí, nebude žádná hračka. Všichni ji napjatě sledovali. Poslední vrstva hadrů – a Křise se zatajil dech. Bylo to ono. To, na co myslela. Revolver. Opravdový.

„Ty vole,“ hvízdla tiše.

„Smithwessonka,“ řekl Beny.

„Kde jste to vzali?“ zeptala se s úctou.

„Tady,“ řekl Bos. „A teď den jsme pak právě založili Gang.“

„To tady jen tak leželo?“

„Byl tady zapadlej,“ ukazoval Hubák do škvíry vedle dveří vraku, „asi pěkně dlouho.“

„Ty vole! A funguje?“

„Se na něj podívej. To víš, že funguje.“

„Vy jste to zkoušeli?“ zeptala se ohromeně.

„Nemáme náboje, vole. Ale musí fungovat. A podle mě se pro něj ještě někdo vrátí.“ řekl tajemně Bos.

Beny mávl rukou.

„Spíš se ho chtěl někdo zbavit.“

„Třeba jsou na něm ještě votisky,“ napadlo Křisu.

„To už fakt ne,“ řekl Bos.

Křisa se na zbraň nemohla vynadávat.

„Ty vole,“ řekla do třetice. A vzpomněla si na šéfa. S takovouhle pistolí by ji určitě bral hned.

Nemohla se dočkat, až s ní bude sama. Až ji znovu vybalí, pováží v ruce, vezme a zamíří. Ale když se s kluky rozloučili a ona se s těžkou naditou kapsou vydala k domovu, přepadl ji pocit nejistoty. Je sobota, matka je doma. Co když se Křise zrovna u vchodu připlete

do cesty a něčeho si všimne? A i když ne, může vůbec Křisa nechat takovou zbraň ve svém pokoji? Věci jí matka snad neprohledává. Ale co když? Je teď pořád taková starostlivá. Mohla by svůj pokoj zamknout, ale to by jen vzbudilo podezření. Ne. Normálně to nechá v nějakém šuplíku, třeba v krabici s činkami. Ale co když bude matka zítra uklízet a zrovna na revolver náhodou padne? Tak někde jinde v bytě? To už teprv ne; Křisa neměla přehled, kam matka chodí a kam ne. Jenže když ne doma, tak kde? Křisa se opřela o plot a snažila se soustředit.

Jako první ji napadl Lesík. Ve dne tam sice chodí kdekdo, ale v noci je tam pusto. Doběhne tam, ještě než se setmí, a najde nějakou dutinu ve stromě. Aspoň pro dnešní noc. A pak vymyslí něco lepšího.

Vydala se kvapně na cestu. Už aby to bylo za ní – ruka ji začala trochu pobolívat a bylo jí nějak slabo. Asi že nejedla. Ale hlad necítila, chtěla jen spát. Kdyby už jen byla ta věc v bezpečí a ona v klidu doma! Dala se do klusu a za několik minut se vnořila mezi první stromy. Bylo tam už trochu šero a ne zrovna útulno. Křisa už tu byla kolikrát i za tmy, ale dnes, s opravdovým revolverem v kapse, jí tu bylo divně. A čím hlouběji pronikala, tím větší úzkost ji svírala. Na okamžik se jí dokonce zdálo, že za sebou zaslechla kroky. Zastavila se a přikrčila za nejbližší kmen. Slyšela dunění vlastního srdce a cítila překotný tep ve spáncích, ale kolem bylo ticho. Otřásla se a znovu zatoužila po vyhřáté posteli. Smrákalo se, a ať to bylo čímkoli, v Lesíku bylo dnes nějak podezřele. Jako by tu někdo byl, napadlo ji znovu. Pokračovala v cestě, ale každou chvíli se stísněně rozhlížela a brzy se znovu zastavila. Nikam dál už nepůjde. Zahrabe pistolí tady, pod nějaký strom.

Vybrala si silný dub a ve spletnosti jeho tlustých kořenů začala prsty hloubit jamku. Ale hlína byla tvrdá a Křisa to brzy vzdala. Zastrčila zabalený revolver pod jeden z kořenů a pečlivě ho přikryla klacíky a listím. Hned ráno sem půjde a přemístí ho na bezpečnější místo. Ale teď byla unavená. Ještě si dub dobře prohlédla, aby ho ve dne poznala, a v houstnoucím šeru se pustila zpátky.

V noci sebou házela. Zdálo se jí, že přišla ráno do Lesíka a našla skrýš prázdnou. Několikrát se vzbudila celá zpocená a vyděšená. Pořádně usnula až za svítání. A pak zaspala.

„Kristýnko,“ budila ji něžně matka, „probud' se na chvilku, zlatíčko...“

„Kolik je hodin?“ mžourala Křisa proti slunci.

„Bylo jedenáct.“

„Cože?“ vyletěla, ale udělalo se jí špatně a klesla zpátky na polštář.

„Copak je? Není ti dobře?“

„Je mi skvěle,“ řekla slabě.

„Tys to chytla od Mišky.“

„Já jsem zdravá,“ trvala na svém Křisa a chtěla znovu vstát, ale vzpomněla si na svou ránu a rychle schovala ruku pod peřinu.

„Jen lež,“ pohladila ji matka, „já ti donesu snídani.“

„Ne!“ Křise se při pomýšlení na jídlo zvedl žaludek.

„Aspoň čaj.“

„Ne, já nechci.“

„Tak ještě spinkej. Jdu něco nakoupit, ale než se vzbudíš, budu zpátky.“ Dala jí pusku na čelo a Křisa ani neměla sílu se bránit.

Když uslyšela bouchnout dveře, znovu se posadila. Musí se zmátořit, musí se postavit na nohy! Teď je ten nejlepší okamžik. Matka je z dohledu, Křisa může v Lesíku revolver v klidu vyhrabat, přinést a propašovat do pokoje. A pak se pořádně prospí. Dokud bude v pokoji ona, je tam pistole v bezpečí.

Pomaloučku se postavila a počkala, až se s ní podlaha přestane houpat. Mátoživě došla do koupelny a prohlédla si ránu na ruce. Byla celá naběhlá a načervenalá. Křisa se ji pokusila trochu opláchnout, ale pak raději rukáv zahrnula a vrátila se do pokoje. Rychle se oblékla, v kuchyni se napila koly a začala si nazouvat boty.

„Nemáš nikam chodit,“ uslyšela z pokoje sestru.

„Drž klapáčku.“

Michalka v pyžamu přiběhla do předsíně.

„Já tady nechci bejt sama!“

„Deset minut, jasný? Hned jsem zpátky,“ slíbila Křisa.

„Já to ale řeknu.“

„To bych ti neradila,“ zmrazila ji Křisa, ale pak pro jistotu dodala: „Přečtu ti pak nákou tu blbou pohádku.“ Vyrasila ze dveří a zabouchla, ale hned na schodech uslyšela, jak sestra dveře znovu otvírá.

„Pohádky nejsou blbý!“ volala na celý dům.

„Michalo, zapadni!“ poručila jí Křisa přes rameno a sbíhala do přízemí.

„Kristý! Teda Křiso! Křisoooo!“ rozléhalo se zoufale schodištěm, ale Křisa už se neohlížela.

Když dorazila k Lesíku, cítila se hned trochu lépe. Tudy včera šla, přesně tady se zastavila... ve dne byla celá ta vzdálenost směšně krátká. A támhle je ten strom, vydechla s úlevou, jiný to být nemůže. Už aby ten balíček držela v ruce. Za pár vteřin ho stiskne a pod vrstvou hadrů ucítí kovovou hlaveň. Klekla si a odkryla nahrabané větvičky. Teď, za vteřinu si oddechne a bude si připadat jako blázen, že tak zmatkovala. Kdo by sem přece v noci chodil. Kdo by... tu jen tak... hrabal po lese. Kdo by... Kdo by tu věc... Přece tu nikdo jen tak nešel a... To snad... Na čele jí vyrazil pot a ruce se jí rozklepaly. To přece... to nemůže být pravda! Místo pod kořenem bylo skutečně prázdné. Hrabala znovu a znovu, prohmatávala celé okolí dubu, ale revolver nikde. Ne, tak to musí být jinde, říkala si horečně, to jsem se musela splést.

Vyběhla z Lesíka a vrátila se do něj jinudy. Odhrabávala jeden kořen za druhým, zkoušela všechny stezky a pěšinky a znovu se vracela k prvnímu stromu. Snažila se rozpomenout, zda náhodou pistoli sama ještě večer někde nepřemístila, ale bez výsledku. Vyčerpaná došla na kraj Paloučku, jak se říkalo malému zaneřáděnému prostranství uprostřed porostu, a klesla na rozbitou lavičku u ohniště.

Průser, průser. To slovo jí bušilo v bláznivém rytmu až někde na mandlích. Zavřela oči a pokoušela se pochytat rozlétané myšlenky, ale nedařilo se jí to. V uších jí dokola zněly jen ty dvě hrůzyplné slabiky: prů-ser, prů-ser. Přiložila si dlaně na tváře a snažila se ten tikot nějak utiřit.

Revolver je pryč. Dneska je neděle. Za šest dní ho má odevzdat. Za šest dní ho musí mít, i kdyby byl na druhém konci světa. Ale kdo ho vzal? Není přece možné, aby za tu dobu, co spala, někdo pistoli jen tak náhodou objevil. Vzpomněla si na včerejší zvuky a páteř se jí rozechvěla nepříjemným mrazením. Možná opravdu nebyla v lese sama! Co když ji někdo sledoval? Kluci z Gangu, napadlo ji. Kluci z Gangu! Kéž by! To by bylo v cajku. A vlastně to dává smysl. Chtějí ji vyzkoušet. Chtějí sledovat, jak si poradí. Revolver je třeba teď zpátky ve Vrahu a všichni uzavírají sázky, jestli to Krisa zjistí, nebo ne. To je ono! Vyskočila a s novou energií vystartovala směrem k Haldě.

Neuběhla ani deset kroků a uviděla před sebou psa. Stál na cestě a díval se na ni tak upřeně, že bezděky couvla. Jedeš, potvoro, řekla mu v duchu. Ale pes nevypadal, že by na ni chtěl zaútočit. Dokonce bylo v jeho výrazu něco hrozně legračního. A Krisa si uvědomila, že ho už v poslední době někde viděla. Pes si ji ještě chvíli měřil, pak odfrkl a pajdavým krokem mizel pryč. Sledovala ho až k rozcestí, kde se na chvíli zastavil, jako by někoho hledal. A pak zaslechla tiché hvízdnutí a pes se dal do běhu, a tam, vpravo u nízkých houštin, zahlédla Krisa podivnou hubenou postavu. Okamžitě ji poznala. V hlavě se jí znovu vynořila zvláštní příhoda z parku. Gregor, taška na stromě, bába se psem. Ano, je to ona. Ta z parku. Co tady sakra dělá?

Postava kousek popošla, pro něco se shýbla, pak se opět narovнала, počkala na psa, popošla, opět se sehnula. Něco sbírá. Houby, napadlo Krisu. Ale v Lesiku žádné nerostly. Žaludy? K čemu by jí byly? Třeba z nich něco vaří. Co když je to nějaká ta bába kořenářka? Sbírá tu rostliny a vyrábí z nich lektvary. Pak se Krisa v duchu okřikla. Blbost. Nic takového neexistuje. Ať tam ta babizna dělá, co chce. Beztak je asi pomatená. Jenže pak si Krisa vzpomněla na kámen. Znovu v duchu

uviděla, jak letí, přímo na babku, a potom skrz ni. A znovu ucítila mrazení. Ta stařena má možná opravdu kouzelnou moc. Uvaří si zvláštní čaj z bylinek a je nezranitelná.

Postava už dávno zmizela v dálce, ale Krisa ještě stále rozpačitě postávala na cestě. „To se mi jen zdálo,“ utvrzovala se. Bylo jí čím dál hůř, hlava se jí motala a srdce poskakovalo jako splašené. „To se mi celý zdálo. A v tom parku taky. Prostě jsem se netrefila.“ Ale ať si to opakovala sebevíc, nepříjemný pocit přetrvával. A hlavně se jí do úvah přimotala myšlenka, která ji děsila: Co když má pistoli ta bába? Co když se sešla pro bylinku, odhrnula listí a bylo to? Krisa se otřásla.

Fuj, uvědomila si, už zase mi přeskakuje. Revolver mají přece kluci. Je ve Vrahu. Stačí tam dojít a bude po starostech. Možná se jí budou smát, ale to překousne. Hlavně ať to byli oni. Krisa se znovu rozeběhla.

8

Prcek seděl ve Vrahu, nohy na přední palubce, a cpal se brambůrkami. Ostatní byli někde v tahu – možná u někoho doma. Štvalo ho, že mu ani neřekli, kam jdou; po včerejšku jím ještě nepřestali opovrhovat a zas nějaký čas potrvá, než si je znovu koupí. Ale zároveň si rád užíval to malé království pro sebe. A také si tak trochu rochnil ve škodolibé radosti ze své pomsty. Kdypak asi Krisa přijde na to, že jí něco chybí? A jak se asi bude tvářit? Prcek se nemohl ubránit úsměvu. Vlastně dobře, že se tu dnes se zbytkem Gangu nepotkal – ještě by na něm něco poznali.

Jenže najednou se venku ozval šramot a dovnitř nakoukla Krisa. Prcek sebou leknutím škubl. Co když už to zjistila? A co když ji

dokonce napadlo, že to má na svědomí on? Možná jí to došlo hned a teď si to s ním vyřídí. Možná je čas se zdekovat.

Ale Krisa si ho nijak zvlášť nevšímala. Jen se mechanicky zeptala: „Co tady děláš?“ a vlezla dovnitř. Vypadala utahaně a tak trochu mimo a Prckovi neušlo, že se nenápadně rozhlíží kolem a že dokonce nakoukla pod sedadla. Pak se svalila vedle něj do přední sedačky a dlouhou chvíli tam seděla jako bez ducha, ani nevnímala, že si ji prohlíží. Po chvíli se zeptala, kde jsou ostatní, ale odpověď snad ani neslyšela. A dýchala nějak ztěžka. Tak mě neprokoukla, řekl si s úlevou. No ovšem, kdo by podezříval Prcka, toho mrňavého poseru. V duchu se usmál. To jsem tě převez, Patronko.

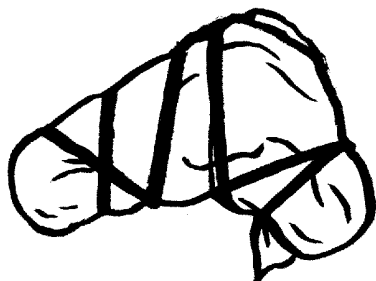
Chtěl se zeptat, co jí je nebo co hledá, a vychutnat si, jak bude zapírat, jak si bude něco vymýšlet. Ale pak se ovládl. Nesmí udělat nic, co by na něj vrhlo ten nejmenší stín podezření. Seděl vedle ní, předstíral, že si prohlíží nahotinky z časopisu, a co chvíli po Krise zašilhal. A zase se mu zdálo, že je nějaká červená a že má obličej tak nějak divně stažený. Teda, tu to rozložilo.

A najednou se na něj Krisa otočila. Podívala se na něj, jako by ho přeměřovala, jako by se snažila dívat skrz, a Prckovi zatrnulo. Teď to na mě vybalí, teď se mě zeptá, kam jsem ten revolver dal, a já ji nebudu umět jen tak odpálit a ona to pozná, už teď to tuší... Ale Krisa řekla něco docela jiného.

„Umíš držet hubu?“ zeptala se.

„No jasně,“ přikývl a snažil se, aby to znělo jakoby nic.

„Potřebuju s něčím píchnout. Někdo mi šlohnul tu věc.“

9

Ještě před chvílí ji ani nenapadlo, že o tom všem někomu řekne. A zvlášť ne Prckovi. Vyklopit mu tak vážnou věc byla přece sebevražda. Hned poběží za klukama, aby si šplhnul. A i kdyby neběžel, jak jí pomůže? Ale když vlezla do Vraků a kluci tam nebyli, když zjistila, že asi paří u někoho na počítači a nic jiného je nezajímá, když seděla na předním sedadle a pomalu jí docházelo, že to nebude žádný vtip, a když si naposled znovu vzpomněla na stařenu se psem, přestala na chvíli rozumně uvažovat a zdálo se jí, že s takovou tíhou prostě nemůže zůstat sama.

A teď kráčel Prcek vedle ní a vypadal, že do toho jde. Vlastně to bylo nějak moc snadné – ani se neptal, co za to, a hned kývl, že pomůže. A Krisa byla vděčná. Bylo jí pořád špatně a nedokázala se už ani soustředit. Nejraději by se jen někam svalila a spala. Ale potřebuje pomoc. Ztratila revolver. A jestli ho nenajde, je konec. Prcek sice vypadá, že za nic nestojí, ale kdo ví. Třeba v něm něco je. Třeba s něčím přijde.

10

Prcek se nechal dovést k rozrýpanému kořeništi, poklekl a dotkl se hlíny.

„Určitě to bylo tady?“ zeptal se, ačkoli strom moc dobře poznal.

„Jo, určitě.“

Bedlivě se rozhlížel kolem a předstíral, že hledá stopy. Zatím ho nenapadlo nic lepšího, co by mohl dělat. Byl z té situace ještě pořád trochu vedle. Nejen že ho Krisa nepodezřívá, ona ho dokonce

požádala o pomoc! Mohl si vlastně gratulovat. Záleží na něm, jak dlouho nechá Krisu smažit se ve vlastní šťávě. Bude dělat, že jí pomáhá. Vymyslí nějaké složité a nebezpečné pátrání. A nakonec to nějak naraftí, aby si Krisa myslela, že pistoli našel s nasazením vlastního života. Ta bude čumět. Konečně ho trochu ocení.

Ale v tomto okamžiku, na místě činu, mu ještě nebylo zcela volně. Přišlo to tak nějak bez varování a nyní si připadal jaksi bez nápadu a zdřevěnělý.

„Dyť jsi říkala, že byla tma,“ zkusil to pomalu. „Mohlo to bejt klidně někde úplně jinde.“

„Nejsem blbá,“ odsekla Krisa, ale přesto se znovu rozhlížela po okolních stromech.

„Třeba támhle,“ popoběhl Prcek k podobnému spleťenci kořenů.

„To už jsem zkoušela.“

Prcek si přesto dřep a dělal, že hledá. V hlavě už se mu nořily první možnosti velkého plánu. Mohli by stopovat nějakého bezdomovce ze starého podchodu pod dálnicí. Prcek by mohl nechat Krisu, ať ho venku kryje, a sám neohroženě vniknout dovnitř. Podchod byl strašidelný i za bílého dne. Prcek si zamnul ruce. Zmizí Krise z dohledu, počká pár minut za zatáčkou, vytáhne revolver z kapsy a vyřítí se zpátky, jako že to bylo o fous, že se musel prát a málem nevyvázl... Nebo by mohl revolver před Krisinými zraky vylovit z Jezírka. Jezírko byla kalná louže za Lesíkem, do které už lidé naházeli ledacos. Mohl by říct, že někoho pozoroval –

„S-ss!“ vytrhlo ho náhle ze snění. Krisa stála několik metrů od něj přitisknutá ke kmeni a ukazovala někam mezi stromy. Zpozorněl, ale neviděl nic. Připlížil se k ní. Neslyšně se sesunula na zem. V jejím obličejí bylo napětí, oči nervózně tékaly od Prcka kamsi do dálky a zpátky k němu.

„Tam!“ zašeptala přiškrčeně a znovu napřáhla prst směrem k Paloučku. „Ta bába! Ta z parku!“

Prcek pořád neviděl nic, ale v Krisině hlase byla taková naléhavost, že ho sevřela nepříjemná úzkost. Znovu se snažil zaostřit zrak

